

M50

A MEDGYESBODZÁSI ÖNKÉNTES TŰZOLTÓ TESTÜLET
MEGALAKULÁSA ÉS MŰKÖDÉSE
1933 - 1973

350
M50

40 ÉVES
a
MEDGYESBODZÁSI
ÖNKÉNTES TŰZOLTÓ TESTÜLET

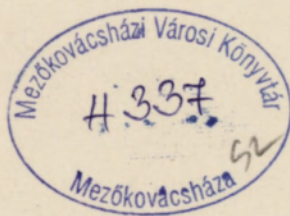
HELYTÖRTÉNET 422

Készült 25 példányban.
Előnye, Medgyesbodzás,
Felső kiadó: Bacsó János, a Községi Tanács VB,
Összeállította: Csáti Ferenc önkéntes tűzoltóparancsnok

Mezőkovácsházi Faisi Könyvtár - nak

Medgyesbodzás 1975 augusztus 12

Csúri Ferenc

2000 AUG 24

Összeállította: Csúri Ferenc önkéntes tűzoltóparancsnok
Felelős kiadó: Bacsa János, a Közös Községi Tanács VB.
Elnöke, Medgyesbodzás.
Készült 25 példányban.

E L Ő S Z Ó

A tűzoltásra szakszerűen képzett tűzoltók nyomai már az egyiptomiaknál megtalálhatók. Később Augustus római császár tartott fenn 7000 főnyi rendőr - tűzoltót.

Az első önkéntes és szervezett tűzoltóság Németországban alakult 1846-ban.

Magyarországon a debreceni kollégium diák tűzoltóság volt az első, mely 1664-74-es évek táján alakult.

1870-ben a fővárosban, majd vidéki városokban szerveztek állami, és a községekben önkéntes, illetve kötelezett tűzoltóságokat.

Hazánk felszabadulása után 1946-ban egységesítették az állami és önkéntes tűzoltóság vezetését és ezzel megindult a korszerű fejlesztés lehetősége, mely hosszú és küzdelmes utat tett meg napjainkig.

Megváltozott társadalmi rendszerünkben, megváltozott az önkéntes testületek munkájának célja is és tartalma.

Az össznépi tulajdon gyarapodásával párhuzamosan megjelent társadalmi formák új tulajdon formája a szövetkezeti tulajdon, mely a település lakóinak közös tulajdona és féltett értéke.

Összehasonlíthatatlanul megváltozott a lakosság személyi tulajdona is, mely ugyancsak parancsolóan követeli az emberek segítő készségét tűzkár esetén.

Önkéntes testületeink e fejlődést a multtal összehasonlítva, még nagyobb felelősséggel végzik munkájukat, alkalmazzák szereiket adott tüzesetnél, mivel tudják, hogy sajátjukat mentik.

Ezekre az önkéntes szervezetekre társadalmunk büszkén tekint vissza a nehéz helyzetben is önként vállalt munkájukért, mellyel emberéletét, anyagi javakat mentettek meg önfeláldozó és életük kockáztatása árán.

Csulik Mihály

Medgyesbodzás községben 1933 március 1-én megalakult az Önkéntes Tűzoltó Testület.

Az alakuló ülés, ünnepélyes keretek között a községháza tanácstermében volt megtartva. Az alakuló ülésen 22 önkéntes tűzoltó jelent meg.

A megalakuláshoz szükséges szervező munkát Löffler Ignác nyugállományu honvéd főhadnagy végezte.

Az alakuló ülés a helyi viszonyoknak megfelelő módosításokkal elfogadta az Országos Tűzoltó Szövetség mintaalapszabályát és utána megválasztotta a testület vezetőségét.

A testület elnöke vitéz Bánkuti József községi főjegyző,
parancsnok Löffler Ignác
alparancsnok Varga Lajos
szakaszparancsnok: Csuri Ferenc

A megalakulás után a testület rövidesen megkezdte működését. Felszerelése egy darab Köhler gyártmányu magas medencéjű kocsifecskendő és egy darab Valber gyártmányu süllyesztett medencéjű kocsifecskendő volt. Volt még ezeken kívül kettő darab kocsira szerelt egyenként ötszáz literes, vasból készült vizeslajt, valamint 120 méter kender nyomótömlő és 16 méter gumizott szívótömlő. A tömlők rézcsavar-párokkal voltak ellátva, méretük 52 milliméteres.

A tűzoltó szertár a községháza udvarán beépített kukoricagóré térfelöli oldalához épített féltetős, lécből tákolmány volt, ami minden más célra inkább megfelelt volna, mint tűzoltó szertárnak.

A szertár azért készült lécből, hogy a góréban tárolt kukoricát a levegő szabadon átjárhassa.

Ezen a lécből tákolmányon a szél minden szemetet behordott, elképzelhető, hogy a tűzoltó szerek és felszerelések hogy nézhettek ki és mekkora fáradtságba került azoknak csak nagyjából is a tisztántartása. A tűzoltó szertár a mai MSZMP Székháza helyén volt.

A foglalkozásokat minden vasárnap délután tartottuk meg. Kedvező idő esetén szerelési gyakorlatokat végeztünk és alaki kiképzést tartottunk.

Kedvezőtlen idő esetén az akkori kulturház egyik kis helyiségében elméleti oktatásokat tartottunk, ez a kis iroda a Levente Egyesület irodája volt, de minket mint vendégeket megtűrtek.

A foglalkozásokon az elméleti oktatásokat a parancsnok tartotta, aki 1932 évben Szegeden kerületi tüzoltó parancsnoki tanfolyamot végzett.

Az alaki és szerelési gyakorlatokat én, mint szakaszparancsnok tartottam. Itt megemlítem, hogy mielőtt a medgyesbodzasi testületbe beléptem, 1928-1929 évben Medgyesegyházán, az ottani testületnek voltam tagja, ahol nagyjából szereztem egy kis tapasztalatot.

Az oktatásokat az Országos Tüzoltó Szövetség által kiadott szabályzatok felhasználásával tartottuk.

A foglalkozásokon a tüzoltó bajtársak pontosan megjelentek, ha valaki nem jelent meg, vagy késett, elmaradását hitelt érdemlően igazolta.

A testületen belül röviden igazi bajtársiasság alakult ki, a fegyelem pedig önfegyelem volt.

Az előbb az igazi bajtársiasságot említettem, és hogy azt be is bizonyítsam, a bajtársiasságnak egy szép példáját írom le. 1933 évben Pálfi Gábor bajtársunk, aki részes és alkalmi mezőgazdasági munkás volt, egy kis lakást készült építeni családja részére, a nehezen összespórolt keresetéből. Az összerakott pénzből részletekben megvásárolta az anyagokat. A kis ház falát még a tél beálta előtt felverték és mivel cserépre már nem telt, az építést tovább folytatni nem tudta. A vásárolt faanyagot a fal tetején helyezte el és kukoricaszárral berakta, hogy védve legyen a téli időjárás ellen. December hónapban egy este ismeretlen okból a kukoricaszár kigyulladt és az összes faanyagja elégett. Az eset utáni legközelebbi tüzoltó foglalkozáson elhatároztuk, hogy Pálfi bajtárson segítünk és ki-ki saját anyagi helyzetéhez mérten adakozott. A szükséges faanyag árát összegyűjtöttük és átadtuk kárvallott bajtársunknak.

Az igazi bajtársiasság második esetére 1935. évben került sor, amikor országgyűlési képviselőt választottunk. Akkor nyílt választások voltak, vagyis úgy kellett szavazni, hogy személy szerint meg kellett nevezni a jelöltet, akire szavazni kívánt. Úgy került be a szavazat a jelölt lajstromába, Luptovics Fábián bajtársunk az ellenzéki jelöltre szavazott. Ebből botrány lett. A legközelebbi foglalkozáson parancsnokunk közölte velünk Bánkuti főjegyző úr határozatát, mely szerint az ellenzéki leadott szavazata miatt Luptovics Fábián bajtársunkat a testületből ki kell zárni. Már korábban említettem, hogy a testület elnöke, vitéz Bánkuti József főjegyző úr volt, és ő ilyen kormányellenes megnyilatkozást nem volt hajlandó eltűrni.

A közölt határozott utasítás meglepett valamennyiönket. Parancsnokunk nem nyilvánított véleményt, hanem ránkbizta hallgatólag az ügyet. Mi kevés tanácskozás után úgy határoztunk, hogy ha Luptovics Fábián bajtársunkat kizárják a testületből, vala-

mennyien kiképünk. Döntésünk után parancsnokunk is nyilatkozott és közölte velünk, hogy azonosítja véleményét a testület tagjaival. Majd az eset után parancsnokunk közölte a testület tagjainak egyöntetű állásfoglalását elnök urral, aki kénytelen volt korábbi utasításától elállni.

A testület fenntartásához pénzre is szükség volt, de a községi költségvetésben, a szerek karbantartásán kívül másra nem volt előírányozva semmi.

Pénzforrást kellett keresni. Mi a pénzforrást meg is találtuk. Táncmulatságokat és műkedvelő előadásokat rendeztünk, melyek minden alkalommal jól sikerültek. Abban az időben a községben még mozi sem volt.

Kiegészítettük pénzforrásunkat még azzal, mivel abban az időben a tulajdonosok kalászos terményeiket a község belterületére hordták be és ott csépeleték el, ehhez behordási engedélyt kellett szerezniök. A behordási engedélyek kiadása előtt a kérelmezőnél helyszíni szemlét tartottunk, az engedélyeket annak alapján adta ki a tüzoltó parancsnokság.

A csépeletető ezért keresztenként 4 fillért fizetett. A keresztek számát kataszteri holdanként 30-ban állapítottuk meg és ezt a mennyiséget általában el is fogadták. Ez a pénzforrás nem volt egészen törvényes, de az illetékesek szemet hunytak mellette.

1934. évben a husvéti ünnepekre már volt minden egyes tüzoltónak új sapkája és egy-egy kék posztó zubbonya. A zubbonyok álló gallérral, a gallérok körül voltak szegélyezve piros, ezüstszi-
nű, illetve arany zsinorral. Hozzá nyakszegélyt viseltünk, a nadrág sajátunk volt. Mindenkinél akadt egy-egy sötétebb színű nadrágja és így egyenruhás alakulat lettünk.

Ez után a foglalkozásokon mindenki egyenruhában jelent meg. Abban versenyeztünk, hogy a szép rézgombok kinek a zubbonyán voltak a legfényesebbre pucolva.

A község lakosai megnéztek bennünket és a véleménynyilvánítások sem maradtak el. Volt akinek tetszett, hogy a községben már ilyen is van, de akadtak olyanok is, akik rossz szemmel néztek bennünket és megjegyezték, na megint fel fogják emelni az adót, mert ezek is a mi adófilléreinkből flancolnak.

Mivel parancsnokunk igen vallásos ember volt, attól kezdve, hogy egyenruhánk volt, minden nagyobb egyházi ünnepen részt kellett venni a miséken, körmeneteken, de részt vettünk egyéb ünnepélyeken is.

Parancsnokunk ilyen ünnepélyek alkalmával katonatiszti egyenruhájába öltözött, az egység vezetését rámbizta, ő pedig a község intelligenciája között vonult. Parancsnokunk büszke volt ránk. Ha valaki megjegyzést tett a tüzoltókra, azonnal sikra szállt mellettünk. Ha a szükség úgy kívánta volna, képes lett volna kardot rántani mellettünk. Ezért mi is nagyrabecsültük.

Parancsnokunk mindenben nagyon mértéket tartó és pontos ember volt, de mint már említettem, olyan vallásos is. Engem Csuri-kámnak hívott, de ha különösképpen hatni akart rám, vagy a tüzöltő szakasz előtt álltam, mivel tiszti rendfokozatom volt, akkor szakaszparancsnok urnak szólított.

Az egyik alkalommal ugyancsak szakaszparancsnok urnak szólít, én várom az utasítást, illetve a parancsot, de most más történt. Tudomásomra jutott, hogy Ön még nem bér mátkozott. Elismertem és próbáltam mentegetőzni. A községben abban az időben folytak a bér málási előkészületek és valahogy így szerzett tudomást az én pogányságo mról.

Mentegetőzésembe hivatkoztam arra hogy én már nagyon elkéstem, hiszen nő s, család os apa vagyok, hogy fogok én a 12-13 éves gyerekek közé sorakozni. Parancsnokom végighallgatta mentegetőzésemet utána felajánlotta bér makeresztapaságát és azzal zárta le a megbeszélést, hogy óhajtom.

Nem volt mást mit tenni, mint az óhaj t teljesíteni. A bér málá s napján beálltam a gyerekek közé és felvettem a bér málá s szent ségét.

Az eseten igen sokan derültek, én meg kissé pirultam, de ezen is tul kellett esnem.

A tüzöltő testület tagjait a magyar orszá gos tüzöltő szövetség segélyező pénztárá nál biztosítani kellett. Az évi biztosítási díj személyenként 20 fillér volt. Tüzesetnél, vagy a foglalkozá s on balesetet szenvedett tüzöltő munkaképtelenség esetén napi 2 Pengő segélyben részesülhetett, ez az összeg magában foglalta a gyógykezelést is.

A továbbiakban rögzítem a testület alapító tagjainak nevét, akik önzetlenül vállalták azt a nemes feladatot, hogy a bajba jutottakon segítsenek.

Löffler Ignár	51	éves
Thoma József	29	"
Csuri Ferenc	25	"
Domján Mátyás	26	"
Kramárik József	27	"
Krnács Pál	35	"
Löbl Adolf	36	"
Luptovics Fábián	34	"
Molnár Béla	24	"
Pálfi Gábor	25	"
Pleskonics András	32	"
Szabó Zoltán	35	"
Fekete János	35	"
Oláh Gergely	30	"
Bencsik István	29	"
Szekeres János	36	"
Hankó Mihály	52	"

Majsai Mihály	40 éves
Sódar Károly	37 "
Csernók Gergely	23 "
Borsi György	23 "

Sokat együtt voltunk, megosztottuk bánkat örömiinket, többségük meghalt, akik még élünk megöregedtünk.

1933 év október 9-én este 7 óra körül riasztották a tűzoltóságot. A tűz a község nyugati határán, Csanádapáca község irányában látszott. A tűz Csanádapáca határában volt, Kovács Béla tanyáján, akinek körülbelül 100 hold földje volt. Kivonultunk két kocsifecskendővel, egy kocsira szerelt vizeslajttal és 13 fővel. Mikor a helyszínre érkeztünk láttuk, hogy a tanya területére behordott nagy mennyiségű takarmány már több helyen lángokban áll. Megkezdtük a tűz elhatárolását, illetve eloltását.

Közben megérkeztek a csanádapácai önkéntesek is, egy vadonat új kocsifecskendővel, melyet a kuthoz állításkor nekitaltak a kutágasnak úgy, hogy annak nyomókarja annyira elgörbült, hogy használni egyáltalán nem lehetett. Így az oltási munkákban csak mi vettünk részt.

A tüznél megjelent szomszéd tanyai és csanádapácai lakosok nemigen törődtek a tűz eloltásával. Ez feltűnt és érdeklődtem annak okáról. Akiket megkérdeztem, majdnem egyben hangzóan úgy nyilatkoztak, hogy Kovács Béla nem népszerű, hanem egy gögös paraszt. Amikor a kutból a víz fogytán volt, a gazda fogatával a szomszéd tanyákból akartunk vizet szállítani, a tűz eloltásához. Rájöttünk, hogy a gazda az egyik cselédjével elrejtette a lószerszámokat, hogy ezzel is gátolja a tűz oltását. Mikor mi megérkeztünk, már akkor is feltűnt, hogy Kovács Béla nem úgy mint ahogy illó lett volna, hanem félvállról fogadott bennünket. A lószerszámot megtaláltuk az istálló egy zugában szalmával letakarva, lovait befogtuk és hoztunk vizet.

Kovács Béla az oltási munkák alatt ott lődörgött közöttünk és állandóan morgott.

Ez amagatartása arra engedett következtetni, hogy jó biztosítása lehetett kötve. Amikor hajnali 3 órára a tüzet teljesen eloltottuk, kértük Kovács gazdát, hogy szereink bevontatására adjon fogatot, ezt a kérésünket megtagadta. Mi pedig erőszakkal befogtuk lovait és szereinket hazaszállítottuk. Majd utánuk küldte embereit a lovakat hazahajtani.

A tüzeset utáni első foglalkozáson értékeltük a tüznél végzett munkánkat és nem is kis büszkességgel, hogy átestünk a tűzkeresztségen.

Községünk előljáróinak jóindulatu segítségei közül egyet érdemesnek tartok megemlíteni. 1934 február 21-én, parancsnokunk tüzelőt kért a községi bírótól, névszerint Varga Istvántól, a tűzoltóság részére az oktatások megtartásához. A bíró ur a kérés teljesítését megtagadta.

Azt mondta, hogy az már nem szükséges, ugyanis jön a tavasz és majd akkor pótolhatjuk, azt amit most elhagyunk. Parancsnokunk a főjegyzőhöz fordult a kéréssel, elmondta a bíró ur döntését, de eredményt itt sem ért el, mert a főjegyző ur nem akarta megváltoztatni a bíró ur döntését.

Parancsnokunk az esetet jelentette a megyei tűzrendészeti felügyelőnek, aki az ügyet kedvezően el is intézte, erre nem számítottak honatyáink.

Öt. 8/1934. szám.

Az első tűzoltóverseny 1934 év szeptember 16-án lett megrendezve Medgyesegyháza községben. A versenyre beneveztek: Kunágota, Medgyesegyháza, Nagykamarás és Medgyesbodzás önkéntes tűzoltó testületei.

A versenyek megrendezése abban az időben úgy történt, hogy az önkéntes parancsnokok megkeresték egymást és közösen megszervezték a versenyt. A versenydíjak beszerzéséhez a szükséges összeget egyenlő arányban a testületek adták össze.

A versenyszámokban szerepelt 5-ös és 9-es iskolaszerezés, majd ezt követően gyorsszerezés, időméréssel. Figyelembe vette még a bírálóbizottság a szerelő egységek fegyelmezett magatartását is.

A szerelések sisak és balta felszerelésekkel voltak előírva. Amikor a verseny megrendezéséről tudomást szereztünk, nálunk, de gondolom máshol is megindultak a nagy előkészületek.

A verseny napjára a versenyben résztvevőknek ki kellett tisztítani és vasalni ruhájukat, fényesre pucolni a rézgombokat. A verseny napján a befejezés előtt szigorúan meg lett tiltva a szeszfogyasztás.

A versenyben résztvevő egységeinket mint szakaszparancsnok, én vezényeltem.

Ezen a versenyen úgy az 5-ös, mint a 9-es gyors szerelésekben első helyezést értünk el.

A jó felkészülés meghozta az eredményt is. Meg kell említenem, hogy az 5-ös szerelésben öt ember, a 9-esben kilenc ember vett részt, innen adódott az elnevezés. A versenydíjak oklevelek voltak.

A tűzkeresztségen és az első versenyen való átjutás eredményei önbizalmat adtak a további munkánkhoz.

Medgyesbodzás községben 1935 év január 1-én a lakóházak száma az alábbiak szerint volt nyilvántartva.

Az összes lakóházak száma 630.

	Belterületen	330,	külterületen	300
Puha fedésű	"	64,	"	10
Kemény fedésű	"	266,	"	290.

A község területe 5.505 kataszteri hold volt.

Öt. 1/1935. szám.

1935 év tavaszán felmértük a község területén a vízforrásokat, melyek általában ásott kutak voltak. Azokról nyilvántartást fektettünk fel. Ez a nyilvántartás az oktatásokon fel lett használva, hogy tűz esetére ismerjük az igénybe vehető vízforrásokat.

A felmérésekhez tűzoltó bajtársakat osztottunk be, terület meghatározással. Önkénteseink ezt a munkát is térítés nélkül végezték.

Megemlítem még, hogy a testületben a parancsnoknak sem volt tiszteletdíja, mert a község pénztárából ilyen kiadásokra nem jutott.

A testület fenntartásához szükséges pénzt tovább is a táncmulatságokból és a bent cséplési engedélyekből szereztük be. Minden évben a farsang idején rendeztünk jelmezbálat, ezek sikerültek a legjobban. Egy-egy jelmezbálon huszan is megjelentek jelmezbe öltözve. A jelmezeselek elbírálására külön zsűrit alakítottunk és a legtetszetősebb három tárgyjutalomban részesült.

Ezeken a bálokon és rendezett műkedvelő előadásainkon megjelent a község színe-java, de megjelentek mindazok is, akiknek zsebe megengedte a belépési összeg elköltését. A tűzoltó testület így vett részt a község kulturájának fejlesztésében.

Tűzrendészeti ügyekben, ha el kellett járni, a kiadott szakkönyvekre támaszkodva tapogatóztunk, de ezek nem tartalmaztak rendeleteket, hanem inkább csak gyakorlati tapasztalatokat. A községnek olyan szabályrendelete, mely a tűzrendészettel foglalkozott volna, nem volt.

Ennek a mindig vitatható helyzetnek csak a 180.000/1936 szám alatt megjelent belügyminiszteri rendelet vetett véget. Ez a rendelet minden olyan ügyet szabályozott, mely a tűzrendészettel kapcsolatos volt.

Elő volt írva a tűzoltóság kötelessége, de jogai is. Megszűnt a bizonytalanság intézkedéseinkben és alapot adott arra is, hogy a községi előljárással szükség esetén vitába bocsátkoztunk.

A belügyminiszteri rendelet előírta, hogy minden építkezéshez építési, lakhatási, illetve használhatósági engedélyt kellett az érdekelteknek beszerezni. Ezeknek az engedélyeknek a kiadá-

sához a szakvéleményt az önkéntes tűzoltóság adta meg. Kivételt képeztek a középületek és a nyilvános előadásokra szolgáló helyiségek. Ezekben az ügyekben a járási tűzrendészeti felügyelő járt el.

A rendelet előírta a kötelező tűzoltó szolgálatot nyilvános előadásokra, valamint egyéb megjelölt helyekre. A szolgálatot teljesítő tűzoltó részére szükség esetére hatósági közegi védelmet biztosított.

Ez a rendelet emelte a tűzoltóság tekintélyét és megkönnyítette az intézkedéseket.

Eljárásainknál ha az illetékes személy nem értett egyet, akkor fellebbezéssel élhetett a járási tűzrendészeti felügyelőhöz. Ilyen esetre nem került sor.

A belügyminiszteri rendelkezések ismertetése a tűzoltó foglalkozásokon rendszeres oktatás tárgyát képezték. A rendelet megjelenése után a járási tűzrendészeti felügyelők is többet foglalkoztak az önkéntes testületekkel és ha szükséges volt, segítséget is adtak.

A község területén ha tűz keletkezett, azt harang félreveréssel jelezték és a templomtoronyban elhelyezett piros zászlót a tűz irányába kitűzték. Azok a tűzoltók, akik a tüzhöz voltak közelebb oda, akik pedig a szertárhoz voltak közelebb, oda gyülekeztek. A tűzoltószerkezték vontatásához lovakat szereztünk, hogy akinek a fogatát az utcán találtuk, lovait átfogtuk a tűzoltó szerbe. Éjjeli tüzeknél pedig a legközelebb lakó lovasgazda lovait vettük igénybe. Ez miatt sok vita keletkezett. }

A viták elkerülése céljából a községi képviselő testület olyan határozatot hozott, hogy az önként jelentkező fogatosokat jutalomban részesítette. Az elsőnek megjelent fogatosnak 10 Pengőt, a másodiknak 5 Pengőt fizettek ki a községi pénztárból. A községi képviselő testületből ez a határozat azért lett ki-préselve, mert az egyik nappali tüzeset alkalmával a község háza előtt állt Löffler László nyugalmazott huszárörnagy /föld-birtokos/ hintója, és mi ki akartuk fogni a lovait, amit ő megtiltott, huszáros kifejezésekkel.

Tüzeseteknél nagy segítséget kaptunk a község lakosságától, akik a tűz színhelyére vedrekkel és különböző szerszámokkal jöttek.

Ezeket a segíteni kész embereket csak irányítani kellett, ami sokszor nem volt könnyű feladat. Egy részük a saját elgondolásuk szerint akart segíteni, ami sokszor káros lett volna.

Majd lassan rájöttek, hogy tüzeseteknél csak a vezénylő tűzoltó hivatott intézkedni.

Tüzbiztosítása a község lakosainak csak kis részének volt kötve. A szegényebbeknek általában nem volt. A biztosítást különböző magán- vagy részvénytársaságoknál lehetett kötni. Gazdák biztosító, Duna biztosító, Magyar-Holland, stb.

A tüzeseteknél, ahol egyes tűzoltók cipője, ruhája tüzkárt szenvedett, arról jegyzőkönyvet vettünk fel, és ha a kárvallott tulajdonosnak volt biztosítása, akkor a megmentett értékek felsorolásával kértük az illetékes biztosítót, hogy az oltási munkában károsult tűzoltót kártalanítsa.

Ez a kérés legtöbbször eredménnyel is járt, mert számoltak az-
zal, hogy más esetekben is ránk lesznek utalva. Egy pár cipő-
ért 10-12 Pengőt, egy nadrágért 5-7 Pengőt fizettek és ezt az
összeget a károsult tűzoltó kapta meg.

Olyan tüzesetnél, ahol biztosítás nem volt kötve és valamelyik
tűzoltó kárt szenvedett, az kénytelen volt várni a kedvező
alkalomra, de a kártalanításból ő sem maradt ki.

Tűzoltások után közösen rendbehoztuk a szereket, mert szertáro-
sunk ugyan volt, de nem várhattuk tőle, hogy minden ténitítés
nélkül egyedül végezze ezt a nagy munkát. A szereket a megtisz-
títás után elhelyeztük a szertárban, ahol a szél tovább hordhat-
ta rájuk a port.

Nagykamarás községben 1937 szeptember 8-án ismét tűzoltóver-
senyt rendeztünk.

Ezen a versenyen is jól szerepeltünk. Az elért eredmények itt
is oklevelekkel voltak jutalmazva, mint korábban.

Elért eredményeink:

Kilencses iskola szerelés	II. díj
Ötös " "	III. "
Kilencses gyors szerelés	I. "
Ötös " "	II. "

A verseny befejezése után a nagykamarási bajtársak minket
visszatartottak és úgy megvendégeltek, hogy még ma is kelleme-
sen emlékszünk vissza.

A kellemes vendégeskedés a késő esti órákig tartott. Megemlítem,
hogy a nagykamarási bajtársak minket fizetni sem hagytak, de a
vendégelés nem a tűzoltó kassza terhére ment, hanem saját zse-
bükre.

Ugyancsak 1937 szeptember 12-én Makón rendezett megyei tűzoltó
versenyen vettünk részt.

Ezen a versenyen, taktikai versenyben IV. helyezést értünk el.
Mivel itt sok csapat vett részt a versenyen, a negyedik helye-
zést is díjazták és itt is kaptunk egy oklevelet.

Mi meg voltunk elégedve az elért eredménnyel, mert ilyen kis
falú tűzoltóságától nem is lehetett többet várni.

Ebben az évben egyéb említésre méltó esemény nem is fordult elő.

Az 1938-as évben megkezdődtek a háborús előkészületek és a baj-
társak nagy részét igen gyakran megkeresték a SAS behívók.

Rövidebb, hosszabb ideig katonai szolgálatot kellett teljesíteni. Ez így folyt 1944 év végéig. Én magam tiszser voltam behívva katonai szolgálatra. Előfordult, hogy a parancsnokom is és én is katonai szolgálatot teljesítettünk. Parancsnokunk már akkor 56 éves volt, de annak ellenére az ő részére is találtak beosztást.

Ebben az évben elvégeztem Szegeden a kerületi tüzoltó parancsnoki tanfolyamot. Ettől az időtől kezdve a parancsnoki teendőket többségükben én láttam el.

Ebben az időben a katonai behívások miatt a kiképzések szüneteltek. Az itthon maradt idősebb bajtársak álltak helyt. Megszűnt a testületi élet és megszűntek a tüzoltó versenyek is.

1938 október 30-án tüzet jeleztek. Ég a Zsiros Pál tanyája. Megtörtént a riasztás, lófogatot is kerítettünk, Miklós Béla gazdálkodó lovait.

Amikor a tüzoltó szertárból kihúztuk a kocsi fecskendőt, észrevettem, hogy arról a szivótömlők eltűntek. Mivel idő töprengésre nem volt, kivonultunk szivótömlők nélkül. Velem vonultak Szekeres János és Oláh Gergely bajtársak. A tűz színhelye a községtől két kilométer távolságra volt.

Amikor a község szélére kiértünk, láttuk a hatalmas lángtengert. Nem lehet azt leírni, hogy mit érez a tüzoltó, különösen nagyobb tüzhöz való vonulás alatt. Nem is beszélve arról a vezénylőről, aki tudja, hogy szivó tömlői hiányoznak.

Tudtam, hogy nagyon vigyázni kell a határozott fellépésre, mert az ott megjelent lakosság egy része nem csak segítőtárs a tüzoltásban, hanem egyben gunyos kritikus is. Sok a tanácsadó, akik javaslataikkal csak zavarják a tüzoltóság munkáját.

Ameddig a tűz színhelyére értünk, volt időm gondolkozni azon, hogy mit fogok kezdeni szivótömlők nélkül. Ha a leleményes kritikusok észreveszik, teljesen leégünk mi is, nemcsak a szérüskert.

A helyszinre érkezéskor a szérüskertnek a fele lángokban állt. Területe egy kataszteri hold lehetett. A szérüskert déli részén új kukoricaszárból kiskupok voltak összerakva, melyek a szérünek a felét foglalták el. Ezeket a kiskupokat azért rakták, hogy a szár jól kiszáradjon és majd utána rakják nagy kupokba. Zsiros Pálnak kb. 100 hold földje volt.

A helyszinre érkezéskor az összes kiskup égett. A szérü északi részén mintegy tíz kazal széna, szalma és törek volt. Ezek a kazlak és az égő szárkupok között mintegy tizenöt méter megszakítás volt.

A tanya udvarán a tüztől mintegy hetven méterre egy bővizű furott kut volt.

A fecskendőt a kazlak védelmére állítottam be és azzal az indokkal, hogy a kut a tüztől távol van, vödörláncot szerveztem,

melyet a fecskendő medencéjéhez irányítottam. Előkerültek még a konyhában használt nagyobb fazekak is.

A tűz által legjobban veszélyeztetett kazlat ponyvával leterítettük, a ponyvát állandóan locsoltuk, a többi kevésbé veszélyeztetett kazlakra embereket állítottam fel, vizesedényekkel, hogy a röptűz ellen védve legyenek.

A nagyhangú tanácsadókat azzal fegyvereztem le, hogy náluk nagyobb hangon, határozottan parancsoltam. A nehéz kezdés után röviden mindenki engedelmeskedett, még a gazda is.

A kazlakban a tűz kárt nem okozott, azokat sikerült megmenteni. Ugy tizenhat óra után megérkezett parancsnokunk is, aki a riasztáskor nem tartózkodott a községben. Az első szava suttogva az volt, hogy tudtam szivótömlők nélkül működni, mert a szivótömlőket ő még délelőtt kiadta Gábortelepre, közut tisztításhoz. Oltás közben több tűzoltó is megérkezett, és ők is közreműködtek az oltásban.

A tüzet tizenkilenc órára teljesen eloltottuk és bevonultunk. Nagy szerencsénk volt, hogy a kut győzte adni a szükséges vizet.

Zsiros Pálnak 1.500 Pengő értékű biztosítása volt kötve, a tűzkár pedig 2.250 Pengő volt.

Egy másik említésre méltó tüzeset 1939 december 9-én volt, a "Hangya" Szövetkezet épületében. Hajnali négy órakor megjelent a lakásomon Fejes Viktor boltvezető és bejelentette, hogy ég a szövetkezet épülete. Riasztás után két kocsifecskendővel és egy vizeslajttal vonultunk ki.

A szövetkezeti épület a tűzoltó szertártól nyolcvan méterre van.

A helyszínre érkezés után a szereket megszereltettem és utána felderítést végeztem. Láng sehol nem látszott, csak a padlástérből nagy füst jött ki, a tető minden részén.

Mivel láng a padlástérben nem volt látható, először a füstöt eresztettük ki, tetőcserepek leszedésével. A padlás stukaturozott mennyezetéből minden résen jött ki a füst.

A padlástér mennyezetén deszkákat helyeztünk el azért, hogy ne szakadjon alattunk a mennyezet. Megállapítottuk, hogy a tűz fészke a kémény körül van. Utána megkezdtük a bontást, a lángok azonnal kitörtek, melyeket az előre megszerelt sugarakkal levertek.

Mint minden tüznél, itt sem maradtak el az okosok. Megérkeztek honatyáink is, akiknek egy része szövetkezeti vezető is volt. Köztük volt a szövetkezet elnöke is, akit az előtt tíz perccel tessékelttem le a padlásról fölösleges intézkedései miatt.

Addig amíg én a padlástérben dolgoztam, ők sem maradtak tétlenül és utasítást adtak a boltból az áruk pakolására. Mikor meghallottam, lejöttem a padlásról és nem engedtem az árut kikapolni, mert a boltot nem veszélyeztette a tűz átterjedése.

Megkezdődött a nagy veszekedés, de végül is én győztem. Ezen a napon Medgyesegyházán heti piac volt, ahová a szomszéd községekből kocsival, vagy gyalog igyekeztek az emberek. Itt mindenki megállt csodát látni. Nem kellett volna egyéb, csak az árut kihordani a boltból, hiszen még sötét volt. Az oltáshoz kikértünk a boltból tíz darab vedret, mire kivirradt, abból nyolcat elloptak.

A tüzet reggel hét órára teljesen eloltottuk. A szükséges bon-táson és az ellopott vedreken kívül más kár nem volt. Ekkor már az okoskodók is belátták, hogy jól dolgoztunk.

A tűz a kéménybe beépített és meggyulladt gerenda okozta és lehet, hogy már napokkal előbb is égett, de a füstöt a kémény elvezette.

A biztosító eredményes munkánkért Hatvan Pengőt adott a testü-letnek. Ebből az összegből kártalanítottuk a kártérítésre sor-ban álló bajtársakat.

1940-től 1944-ig az életünk nagy részét katonai szolgálattal töltöttük. Ebben az időben egynéhány kis tüzeseten kívül egyéb nem történt. Testületi élet egyáltalán nem volt.

Mégis van egy eset, amit megemlítek. 1943 március első felében felkeresett a lakásomon Acs Imre Hunyadi utcai lakos. Imre bácsi nagyon szeretett beszélgetni, de ezen nem csodálko-zott senki, mert a közelmúltban országgyűlési képviselő válaszláson ellenzéki jelöltként fellépett. Volt neki egy szép üszője, azt eladta és az árából plakátokat készíttetett. De Imre bácsi-nak a megválasztáshoz nem volt szerencséje, így nem került a parlamentbe, hanem itthon maradt.

Imre bácsi mielőtt tőlem hazaindult azt mondja, hogy öcsikém majdnem el is felejttem, hogy miért jöttem. Hallottam, hogy tenálad meg lehet tudni, hogy kinél mikor volt tűz. Megtudnád e mondani nekem, hogy a Dancsókék háza mikor égett? Megmondom könnyen, mert a tüzeseti nyilvántartó éppen a lakáso-mon volt. Közlöm Imre bácsival, hogy 1942 augusztus 28-án. Megköszöni és indul.

Én is kíváncsi voltam és megkérdeztem tőle, hogy miért van szüksége erre a dátumra?

Kérdésekre Imre bácsi a következőket mondja.

Tudod öcsikém, a tehenem azon a napon folytatott, én elfelej-tettem feljegyezni és így nem tudtam, hogy mikorra várjam a borjút.

Sosem hittem volna, hogy a tüzeseti nyilvántartót borju szüle-rése is fel lehet használni.

Mikor Imre bácsi elment, sokáig derültünk az eseten.

A tűzoltóságot még gyermekkoromban megszerettem, 1924 május hónapban akkor 16 éves voltam. Borosjenőben /Románia/, ahol születtem, láttam egy szépen megrendezett tűzoltó versenyt. Ezen a versenyen résztvettek Lippa, Máriaradna, Ujszentanna és Borosjenő nagyközségek önkéntes tűzoltói. A versenyen valamennyi résztvevő csapat szépen volt öltözve és katonásan, fegyelmezetten viselkedtek. A verseny befejezése után a báró Solymosi parkban népiünnepély volt rendezve. A látottak nekem nagyon tetszettek és már akkor elhatároztam, hogy ha felnövök én is önkéntes tűzoltó leszek. Ezt be is váltottam.

F E L S Z A B A D U L T U N K !

1944 október 6-án Medgyesbodzás községet is felszabadították a Szovjet csapatok. Egyelőre ez történt és senki sem tudta, hogy mi fog következni. Sokan állították, hogy a németek vissza fogják verni őket. A tanácstalanság következtében az emberek behuzódtak lakásaikba, legfeljebb a közvetlen szomszédokba mentek át és ott csendben tárgyalták meg a világ folyását.

Sok egymástól eltérő vélemény született, ami a bizonytalanságot csak fokozta. Pár nap múlva rájöttünk, hogy a különböző vélemények, a korábban hirdetett propagandával együtt megbuktak. Találkoztunk szovjet katonákkal, azok udvariasak voltak és nem bántottak senkit.

A község lakossága hozzálátott az abbahagyott őszi munkák folytatásához. Ebben az évben igen jó kukoricatermés volt. Mivel a termést értékesíteni nem tudták, télen többen fűtésre használták fel a csöves kukoricát. Sok háznál főzték a pálinkát, répából, kukoricából és egyéb terményből. A pálinkát a Szovjet katonák is nagyon szerették.

December hónapban megkezdődött a politikai pártok alakítása. Alakult a községben: Kommunista Párt, Szocialdemokrata Párt, Kiszgazda Párt és majd később Nemzeti Paraszt Párt. A pártok szervezése nehezen ment, mert az emberek tartózkodtak a pártokba való belépéstől.

A község boltjaiban megfogyott az áru, utánpótlás nemigen volt, de különösen hiánycikk lett a só. Majd sikerült egy kis sót szerezni Romániából, ami a szövetkezeti boltban került elosztásra.

A megalakult pártok vezetői, mivel a lakosság többsége tartózkodott a pártokba való belépéstől úgy határoztak, hogy sót csak az kaphat, aki valamelyik párt igazolványát fel tudja mutatni.

A só elosztásnál a boltban megjelentek a pártok megbízottai, belépési nyilatkozatokkal felszerelve és megindult a tagtoborzó verseny. Az eredmény az lett, hogy a község felnőtt lakosságának mintegy kétharmada, valamelyik pártnak tagja lett. A lakosság többsége a Kisgazdapártba lépett be. Olyanok is, akiknek ott nem sok keresnivalójuk lehetett. Igaz, hogy a lakosság egy része a gazdánál dolgozott és azzal is számolt egy része, hogyha megfordul a helyzet, akkor a gazdák nem fognak adni részes aratást és negyedes kukoricát. De ha egy pártban vannak, az már más.

Sok nincstelen embernél ezek a munkák biztosították a mindennapi kenyeret. Dehát az istentől is csak azt kérték, miért adott volna többet. Talán a kacskaringós káromkodásokért?

Ugy vélem, hogy a továbbiakban helyes lesz a tüzoltó eseményekkel foglalkoznom, hiszen azokat akarom rögzíteni.

1945 január első felében összehívtam amég meglevő önkéntes tüzoltókat, összejöttünk öten. Rendbehoztuk felszerelésünket, megbeszéltük hogy továbbra is végezzük önként vállalt feladatunkat. Utána a megbeszélt időkből összejöttünk, de gyakorlatokat nem végeztünk, mert ahhoz megfelelő létszámunk nem volt..

A korábban fegyelmezetten viselkedő lakosság a tüzrendészeti előírásokat semmibe sem vette. Ugy vélték, hogy azok már érvényüket veszítették az elmúlt rendszerrel együtt.

A lakosságnak ez a magatartása meg is mutatkozott, mert ebben az évben öt számottevő tüzeset volt. Az öt tüzesetből egyet leírok.

1945 március 25-én vasárnapi napra esett, összejöttünk a tüzoltó szertárban négyen. Déli harangszó előtt haza indultunk. Mire hazaértem az ebéd otthon tálalva volt. Amikor asztalhoz ülök nyílik az ajtó és belép Molnár Pál tanyai lakos a kezében ostorral, illedelmesen köszön.

Aggyon az isten jónapot! Fogadom. Jóétvágyakat az ebédhez. Köszönjük, tessék velünk jönni.

Köszönöm, csak tessék isten áldásával, majd csak meglesz az enyém is. Foglaljon helyet. Leül.

Hát tessék már kérdezni, hogy miért jöttem.

Majd elmondja maga kérdés nélkül is.

Hát nem egyebér, csak hogy ég a Székács tanya.

Mikor kimondta, hogy ég a Székács tanya, én felugrottam az asztaltól és rohantam a tüzoltó szertárhoz. A szertár a lakásomtól 100 méterre van. Utközben megláttam Pálfi Gábor bajtársat, ő látta, hogy a szertárhoz futok, ő is odajött.

Molnár Pál lovai ott álltak a szertár előtt kocsiba fogva. Mi átfogtuk a lovakat a tüzoltó szerbe és mire Molnár Pál odaért, mi már elindultunk, ő pedig ottmaradt az üres kocsijánál ostorral a kezében.

Megemlítem, hogy Molnár Pál nem volt több 38-40 évesnél, nagyon rendes ember volt, de a kényelem és a lustaság mintaképe volt.

A Székács tanya a községtől mintegy három kilométer távolságra volt. Volt neki 30 kat. hold földje, arról az összes takarmány be volt hordva, a tanya területére olyan szorosan összerakva, amennyire csak lehetett. Most órá sem vonatkozott a távolságok betartása.

Mire a helyszínre érkeztünk, a rakományok nagy része már lángokban állt. A tanya végéhez ragasztott szártető szin is égett. Elsőnek a szin tetejét huzzuk le és eloltottuk, hogy a tanyát megmentjük, utána mentettük ami még menthető volt. A takarmánynak egyharmadát sikerült megmenteni, a tanyaépületen kívül.

Amikor a tüzhöz kiértünk, a tanyában csak három gyereket találtunk, a legidősebb tizenkét éves volt. A szülők Csanádapácán voltak. A tüzoltás befejezésére ők is hazaérkeztek. Tüzoltás közben a gyereket kikérdeztem és megtudtam, hogy kukoricát pattogattak, a tüzet a takarmánykazlak között gyújtották, hogy ne lássák a szomszédok. Amikor a gazda hazaérkezett, közöltem vele, hogy mit tudtam meg a gyerekektől, ő a végtelemségig tagadni próbált, de a bizonyítékok súlya alatt kénytelen volt beadni a derekát.

Székács Sándort az akkori rendőr parancsnokkal közösen megmostuk, az esetről jegyzőkönyvet vettünk fel, de mivel feljelentést nem tehattünk ellene, mert a bíróságok ilyen kis ügyekkel nem foglalkoztak, a jegyzőkönyvet irattárunkban helyeztük el. És ezzel a tüzeset ügye le lett zárva.

Az Állami és Vállalati tüzoltóságok 1945-ben már kezdtek alakulni. Községekben az önkéntesek is kezdtek újra talpra állni. Szeptember hónapban a makói megyei parancsnokság önkéntesparancsnoki értekezletet hívott össze Medgyesegyházán. Az előadó egy állami tüzoltó őrvezető volt, aki elég gyengén volt felkészülve. Előadásában főleg szervezési feladatokkal foglalkozott.

Mi önkéntes parancsnokok egy része több-kevesebb gyakorlattal rendelkezünk és igyekeztünk kiegészíteni az előadást.

A megtartott értekezletet eredményesnek ismertük el, mert újra megkezdődött, egy új feladatokkal és anyagi gondokkal terhelt, részünkről önként vállalt munka.

Én igen jó kapcsolatot tartottam a medgyesegyházi parancsnokkal, névszerint Tóth Györggyel.

Többször felkerestük egymást, megbeszéléseket tartottunk és így beszéltük meg a kölcsönös segélynyújtást is, ami nekünk volt előnyösebb, mert nekik volt egy öreg gépjármű fecskendőjük 3.000 literes víztartállyal.

Megkezdttük a tagtoborzást is, ami igen nehezen ment. Nem kevés problémánk akadt a pártok vezetőinek és a községi előljáróság-
nak egy részével.

En rövidesen a községi Nemzeti Bizottság elnöke lettem, majd később a járásié is.

Azt nem is kell külön mondanom, hogy annak előnyét a tűzoltóság is élvezte. A községi Nemzeti Bizottságnak három éven keresztül voltam elnöke.

A pártok és a községi előljáróság vezetői elég sűrűn cserélődtek, ami előnyös volt, az egész községre.

Felkészültünk az első szabad aratásra és cséplésre. A község lakosainak bevonásával tűzfigyelő és készülségi szolgálatot szerveztünk. Minden őrségbe be volt osztva egy önkéntes tűzoltó, aki az őrség parancsnoki teendőit látta el. Miránk tűzoltókra a kislétszám miatt sűrűn került sor. Amikor rá került sor, én is úgy teljesítettem mint a többiek.

Ahogy az idő mult, úgy fejlődött az Állami Tűzoltóság és ezzel együtt a mi feladataink is. Jöttek az utasítások, csak győzni kellett, rájuk válaszolni, a jelentéseket küldeni.

Minden nőtt, csak a pénzforrás nem. A testületi bevétel kizárólag a bentcsplési engedélyekből, befolyt összegre korlátozódott. A táncmulatságokat a pártok rendezték.

Minden felvonuláson és ünnepélyen a tűzoltóságnak egyenruhába öltözve részt kellett venni.

A megyei tűzoltó parancsnokság utasítására az önkéntes tűzoltóknak be kellett lépni a tűzoltók szabad szakszervezetébe, a tagsági díjakat mindenki saját maga fizette be.

Ebből az önkéntes tűzoltónak semmi előnye nem származott. Ezt később illetékesek is belátták és meg is szüntették.

Igy éltünk mindaddig, amíg országos rendeletek nem jelentek meg, ezek pedig elég sokáig várattak magukra. Az új rendeletek megjelenéséig a 180.000/1936.BM. rendelet azon részeit alkalmaztuk, melyek nem ütköztek a kialakulóban levő demokratikus rendszer érdekeivel.

Előfordult, hogy a megyei, vagy járási parancsnokságoktól meglátogattak bennünket ellenőrzés céljából. Az ellenőrzéseket őrzetötől őrmesterig rendfokozatu állami tűzoltók végezték.
/Akkor még nem nagyon diszelegtek a rangos vállapok./

Egy alkalommal megjelent a megyei parancsnokságtól egy tizedes bajtárs, aki az irattár ellenőrzésével volt megbizva. Szóbeli utasítást adott, hogy a régi iratokat válogassuk át és a nem kívánatos iratokat semmisítsük meg. Szembetűntek neki azok a régi oklevelek, melyeken Szent Flórián trónolt, mint a tűzoltóság védszentje és azon erősködött, hogy azokat feltétlenül tüntessem el.

Nem ellenkeztem vele, de a szóbeli utasítást nem teljesítettem.
/Ma is megvannak./

Az irattárban sem voltak fasiszta iratok gyűjtve, hiszen zsidó tagunk is volt, Löbl Adolf kereskedő, aki jelenleg Izraelben él.

Majd 1948-ban sor került az önkéntes tűzoltó parancsnokok új kinevezésére, amit az Országos Tűzoltóparancsnokság intézett. A kinevezéshez szükség volt egy tömeg okmányra, igazolásra és erkölcsi bizonyítványra.

Az erkölcsi bizonyítványért a Magyar Államrendőrség Államvédelmi Osztályánál személyesen kellett megjelenni.

Én nem jelentem meg személyesen, hanem kértem, hogy erkölcsi bizonyítványomat postán küldjék meg. Meg is kaptam. Megkaptam az igazolást még a helybeli Nemzeti Bizottságtól is.

Ennyi okmány ma nem kell egy miniszteri kinevezéshez sem. Azt nem tudom, hogy ez a bürokrácia a múlt maradványa volt-e, vagy ilyen gyorsan fejlődött-e ki.

Az 1949-es évben sikerült egynehány új tagot beszervezni. Valamit szilárdult a fegyelem is. Az új tagok közül volt aki röviden ki is lépett, jöttek helyettük újabbak-újabbak.

A község lakosságának egy része is jobban betartotta a tűzrendészeti előírásokat.

Ennek az eredménye meg is mutatkozott, mert ebben az évben csak két kisebb tüzeset fordult elő.

Szeptember 4-én megrendezésre került a felszabadulás utáni első tűzoltó verseny Jedgyesegyháza községben. Ezen a versenyen mi is résztvettünk.

Tömlőfektetésben III. helyezést,

Kocsifecskendő szerelésben szintén III. helyezést

értünk el. A versenydíjak oklevelek voltak.

Ebben az évben, a rendes tűzoltói munkán kívül említésre méltó esemény nem történt.

1950-ben a megyék rendezésével mi is átkerültünk Békés megyei Parancsnoksághoz. Első jelentésünket március 1 napján már ide küldtük.

Ennek a változásnak örültünk, de nem is csalódtunk, mert a Békés megyei Parancsnokság fejlettebbnek bizonyult a makóinál.

Ebben az évben öt tüzesethez vonultunk ki. Az első április 8-án Medgyesegyháza területén volt, a Szeverényi tanyán. Nagy tűz volt, itt együtt dolgoztunk a medgyesegyházi elvtársakkal és jó eredménnyel. A takarmányok nagy része elégett, de minden épületeket megmentettünk.

Medgyesbodzás község területén ebben az évben négy tüzeset fordult elő 2.035 Forint kárértékkel. Ezek közül a legnagyobb

Varga Mihálynál, az ujkiosztás területén volt, 1,910 Forint értékű kár keletkezett.

Két kocsi fecskendővel vonultunk ki, nagyon erős északnyugati vihar volt, 100-150 méterre hordta a röptüzet. A lakóházat, valamint a szomszédok értékeit sikerült megmenteni. Nagyon megdolgoztunk.

1951 februárjában berendeltek a megyei osztályparancsnokságra. Amikor bementem az egyik irodába, ahol többen dolgoztak. Közöltem, hogy az osztályparancsnok elvtárs rendelt be. Ott varnom kellett, mert voltak bent nála.

Várakozás közben egy törzsörmester elvtárs többször végignézett rajtam és végül megszólalt. Én az elvtársat ismerősnek találom. Nekem is feltűnt valami, de nem tudtam rájönni, hogy hol láthattam. Erdeklődött, hogy mikor, hol voltam katona, felsorolom neki, és mikor megemlítem, hogy 1937-ben Gyulán, megkérdi tőlem, hogy emlékszem-e, mikor a zászlóalj gyakorlaton az ebédleső szikesen rálöttek Szecsei alezredesre?

Emlékeztem. Nagyon nevet és azt mondja, hogy aki rálőtt az én voltam.

Én közöltem vele, hogy annak a járőrnek a parancsnoka, aki az elvtársat a kis meggyfás tanyába őrizetbe vette, az meg én voltam.

Az eseten a jelenlevő elvtársak nevettek.

A törzsörmester elvtárs Petényi János névre hallgatott.

Amikor beléptem az osztályparancsnoki irodába, az osztályparancsnok Jenei Imre főhadnagy elvtárs kellemesen fogadott és tüzoltó hadnaggyá léptetett elő.

Itt meg kell említenem, hogy az országos parancsnokság törzsörmesteri rendfokozattal nevezett ki mint parancsnokot. Tehát visszaléptetett. A kinevezésem átadásakor Zátonyi János százados megyei parancsnok elvtárs /Makó/ megmagyarázta, hogy ez a rendfokozat felér egy mult rendszerbeli tiszti rendfokozattal. Én mivel nem a rendfokozat kedvéért voltam tüzoltó, ellentmondás nélkül végeztem feladatomat, mint azelőtt.

Ebben az évben május hónapban kaptunk egy használt mozdony fecskendőt, melyért a dombegyházi Allami Gazdaságba kellett elmenni. Az öreg szer kopott festésén átlátszott a régi felírás, ami elárulta, hogy valamikor Békéscsaba város tulajdona volt. Ezt a mozdony fecskendőt tüzhöz nemigen visszük, mert nagyon nehéz, sáros utakon két ló könnyen elakad vele.

Ebben az évben két tüzoltó versenyen vettünk részt. Szeptember 23-án Mezőkovácsházán, ahol

kocsifecskendő szerelésben II. helyezést értünk el.

Október 26-án Medgyesegyházán megrendezett megyei versenyen mozdonyfecskendő szerelésben II. helyezést értünk el.

Ebben az évben négy kisebb tüzesetünk volt 580 Forint összes tűzkárral.

1952-53 években semmi különös esemény nem történt. A versenyeken a csapatok száma megnövekedett és mi díjazott helyezést nem értünk el.

1952-ben Gyulán kéthetes parancsnoki továbbképzésen vettem részt, és utána kaptam kéthetes beutalót a balatongyöröki BM udulóba, 1953-ban tűzoltó főhadnaggyá léptettek elő.

1953. szeptember 22-én az orosházi Földműves Szövetkezethez kerültem állásba, mint vendéglátóipari osztályvezető. A testületnek továbbra is tagja maradtam. 1957. január 1-én áthelyezéssel a medgyesbodzási Földműves Szövetkezethez kerültem mint ügyvezető elnök. Ujból átvettem a testület vezetését. Távollétem alatt Horváth István tanácsi hivatalsegéd helyettesített.

Eztől az időről az irattárban semmit sem találok Nem volt vezetve semmi nyilvántartás.

Találtam három verseny oklevelet.

1954 október 10-én Kevermesen
kocsifecskendő szerelés II. helyezés,

1954 szeptember 25-én Békéscsabán
mozdonyfecskendő szerelés II. helyezés,

1955 szeptember 25-én Békéscsabán
mozdonyfecskendő szerelés III. helyezés.

Ezen kívül találtam még egy járásbirósági ítéletet, mely szerint Tóth László adóügyi megbizott, aki egyben a tűzoltó testület pénztárosa is volt, a tűzoltóság postai betétkönyvéből kiszedett 1.700 Forintot, mely összeget is elsikkasztotta sorozatos adó sikkasztásai mellett.

A battonyai járásbiróság egy év és nyolc hónapi szabadságvesztésre ítélte.

1957 évben az ellenforradalom után a mi testületünkben nem kellett tisztogató munkát végezni, mert senki nem ragadtatta el magát.

Ebben az évben vettük át a tűzoltóság ujonnan épült szertárát őrszobával.

Ettől az időtől kezdve lett saját otthonunk.

Itt meg kell emlitenem Csáky Kálmánné tanácsitkárt és Dr. Takács Lőrinc tanácselnököt, akik minden lehetőt elkövettek a szükséges pénz előteremtéséhez.

Visszatérek a továbbiakban a második világháborúra. Említettem korábban, hogy a testületnek több tagját behívták katonai szolgálatra és ezek közül többen kikerültek a frontra, Nem tértek vissza.

Kramárik József
Besenyei Jakab
Csernók Gergely
Mezei Pál
Oláh János

Emléküket kegyelettel megőrizzük.

1958. évben ünnepelte Medgyesbodzás község fennállásának 100 éves, és az Önkéntes Tűzoltó Testület 25 éves évfordulóját. Az ünnepély július 20-án lett megtartva.

Erre az alkalomra a felsőbb tűzoltó szervekkel egyetértve Medgyesbodzás községben lett megtartva a járási tűzoltóverseny. Az ilyen rendezvényekhez pénzre van szükség. A községi tanács a lehetőséghez mértén mindent megtett. Segített a megyei tűzoltó parancsnokság is úgy, hogy színjátzó csoportját a verseny előtt leküldte a községbe és az összes bevételt a testületnek adta.

A verseny megrendezésében segített a járási tűzoltó parancsnokság is. Itt meg kell említenem Csorba Lajos járási parancsnokot és helyettesét Máté Lászlót. Mindketten tűzoltóhadnagy rendfokozatot viseltek.

A versenyre szerveztünk és előkészítettünk egy ifjusági fiú rajt is Csáky Kálmán iskolaigazgatóval, aki a testületnek 1950 óta tagja.

A verseny napjára mindent jól előkészítettünk úgy, hogy azt zökkenőmentesen le tudtuk bonyolítani. Reggel az érkező csapatokat az előre elkészített iskolai tantermekben helyeztük el. Érkezési sorrendben kezdődtek az elméleti vizsgáztatások.

Az elméleti vizsgák befejezése után a csapatok rendezetten, zenével kivonultak a Sportpályára.

Az ünnepélyes megnyitó után megkezdődtek a csapatok versenyszerelése.

Mivel a községben eddig járási tűzoltóverseny nem volt rendezve, a község lakosságának többsége ott volt.

A szerelési versenyek befejezése után következett a versenydíjak és a jutalmazások kiosztása.

Három veterán elvtársunk részesült jutalmazásban, én pedig megkaptam a belügyminiszter tűzrendészeti érmének bronz fokozatát. A versenydíjakat és jutalmakat Alk Sándor alezredes elvtárs, megyei parancsnok osztotta ki.

Ezen a versenyen ifjusági fiú rajunk kocsifecskendő szerelésben

I. helyezést ért el.

A verseny befejezése után a csapatok rendben bevonultak. A földműves Szövetkezet kerthelyiségében terített asztalok vártak rájuk és kezdetét vette az ebéd.

Az ebéd alatt és utána vendégeink zene mellett kellemesen szórakoztak.

Az ünnepélyre meghívtuk Löffler Ignác volt parancsnokunkat is, akit Alk Sándor alezredes elvtárs társaságába helyeztünk el és a két vezér kellemesen elszórakozott.

A tüzoltó csapatok elvonulása után a kerthelyiség csatatere rendbe lett hozva és este kezdődött a község által rendezett jubileumi vacsora.

A dupla ünnepély megrendezéséhez mintha az időjárást is mi rendeltük volna, oly kellemes volt.

Este megkezdődött a reggelig tartó táncmulatság.

Mindenki kedve szerint, jól mulatott.

Az ifjusági fiú rajunk, mivel a járási versenyen 1. helyezést ért el, augusztus 22-én Csorvás községben megrendezett megyei versenyre is eljutott és itt is, mint a járási versenyen

I. helyezést értek el.

A megyei versenyen elért helyezés eredménye után, szeptember hónapban Csongrádon megrendezett országrészi versenyre is bejutottak.

Az országrészi versenyre előző nap délután indultunk el a megyei parancsnokság gépkocsijával és program szerint az orosházi tüzoltó lakományában szálltunk meg. Az utat csak másnap reggel folytattuk. Az országrészi versenyen már nem sikerült olyan eredményt elérni, hogy az országos versenyre eljutottunk volna. Meg kellett élni az eddig elért eredményekkel. Ilyen kis falutól ezek az eredmények is szépek voltak.

A fiuknak nagyon tetszettek ezek a kirándulások és ez részben pótolta az országrészi versenyen a kiesést.

A fiukat Csáky Kálmán igazgató és én kísértük el.

Ez év végén mint más években is, megtartottuk évi rendes közgyűlésünket. Beszámoltunk eredményeinkről.

Az ifjuság beszerzésével arra is számítottunk, hogy ezzel a módszerrel ki fogjuk alakítani az utánpótlást.

Később rájöttünk, hogy ezeknek a fiataloknak többsége elmegy továbbtanulni, vagy szakmát választanak, de a községet elhagyják.

Ennek ellenére továbbra is szerveztünk ifjusági rajokat és ma is van. Voltak olyan tüzesetek, ahol az ifjak besegítettek a szerelésben és igen jó szakértelemről tettek tanuságot.

1959 évben eseményekben nem voltunk gazdagok. Hogy ismétlésekbe ne bocsátkozzunk, a rendes munkánkat végeztük. Tüzesetünk nem volt. Medgyesegyházán július 16-án megtartott járási tűzoltó versenyen mozdonyfecskenő szerelésben

II. helyezést értünk el.

Ebben az évben léptem elő tűzoltó századossá. Önkénteseknél ez az elérhető legmagasabb rendfokozat.

1960 évben sem voltunk eseményekben gazdagabbak az előző évnél. Május 10-én Mezőhegyesen megtartott járási tűzoltó versenyen kocsifecskenő szerelésben

III. helyezést értünk el.

A testület tagjai cserélődtek, mondhatom felfrissült a testület és mozgalmasabb lett az élet.

Erre az időre már több tűzrendészeti vonatkozású rendelet jelent meg és a korábbi évektől eltérően ezeknek érvényt is tudtunk szerezni.

Ami a fegyelmet illeti, az kissé meglazult. Ez abban nyilvánult meg, hogy a foglalkozásokon és néha a szolgálatban is elkéstek. Ennek megszüntetésére is találtunk módot. Megegyeztünk abban, hogy aki késik, vagy igazolatlanul távolmarad, a késéstől függően bizonyos összeget lefizet az erre kiválasztott elvtársnak, aki összegyűjtötte a bírságok összegét és amikor annyi összegyűlt hogy érdemes volt átmenni a vendéglőbe, valamennyien átmentünk és elköltöttük. Ettől kezdve mindig hosszabb időre volt szükség, hogy a pénz összegyűljön.

A termelőszövetkezetek felfejlesztése utáni 1961. évben a tűzoltóság munkája is megszorodott. A tsz. tagoknak egy kis része nem sokat törődött a tűzrendészeti előírások betartásával. A megelőző tűzrendészeti rendelkezések ismertetése céljából a legtöbb tsz. gyűlésen megjelentünk és időt kaptunk a fontos rendelkezések ismertetésére. Sokat jártunk ki a területre is és az ott észlelt hiányosságokat a helyszínen megszüntettük. Ha a hiányosságot a helyszínen nem tudtuk megszüntetni, felkerestük Bali István elnököt és vele személyesen tárgyaltunk, a legtöbbször eredményesen.

Az aratás és cséplés idejére szervezett tűzoltó készütségi szolgálatra a tsz. adott embereket és a szükséges fogatot is biztosította.

Az őrség parancsnoka mindig egy önkéntes tűzoltó volt, akit a tsz. ugyan olyan díjazásban részesített, mint a többi szolgálatot teljesítő tagjait. A tűzoltó elvtársak közül erre a szolgálatra az idősebbeket állítottuk be.

Ebben az évben május 21-én Magyarbánhegyes községben megrendezett járási tűzoltó versenyen vettünk részt.

Ezen a versenyen kocsifecskendő szerelésben

II. helyezést értünk el.

1962. Ez az év igen mozgalmas volt a tűzoltó testület életében. Az év elején megkezdtük egy tűzoltó zenekar szervezését, amit röviden meg is alakítottunk. A szervezésnél igyekeztünk olyan tagokat is bevonni, akik már korábban is tudtak fuvós hangszeren játszani. A zenekar vezetője Jovány Gyula lett, aki korábban katonazenekarban játszott hat évig.

A zenekar megszervezése után következett a nehezebb feladat, a szükséges pénz megszerzése.

A szükséges pénzt előteremteni segített Csáky Kálmánné tanácsbíró, aki ebben az időben elnök híján elnökhelyettes is volt. A kapott pénzből nagy részben új hangszerket vásároltunk, kiegészítésként vásároltunk két darab használt hangszer is. Voltak a zenekarnak olyan tagjai is, akiknek saját hangszerük volt. Kaptunk a megyei parancsnokságtól is három darab új hangszer, ezt Várhegyi Ferenc alezredes megyei parancsnok elvtársnak köszönhattük.

A zenekar részére kaptunk a megyei parancsnokságtól tizenkét öltöny új zsávolyruhát. Sapkákat és ingeket, saját pénztárunk terhére vásároltunk.

Majd később a Megyei Tanács Igazgatási Osztályának vezetője Kaluzsa Pál kieszközölt részünkre 16 db alig használt füstszürke színű köpenyt.

Ez évben június 30-án Battonyán megrendezett járási tűzoltó versenyen vettünk részt.

Mozdonyfecskenő szerelésben III.

Kocsifecskenő szerelésben IV.

helyezést értünk el.

Ezen a versenyen zenekarunk is résztvett. Meg kell említenem, hogy ezen a versenyen mintegy ötven raj vett részt.

Zenekarunk saját házi-használatra volt beállítva, mivel külön játszási engedélye nem volt.

A községben mint rendőrségi körzeti megbízott T. Kiss Endre rendőr főtörzsőrmester elvtárs volt. Annak ellenére, hogy a testületnek több önkéntes rendőr volt tagja, a tűzoltó zenekart ahol csak tudta, akadályozta működésében.

Zenekarunk, ha akadt egy-egy lakodalom, azt is elvállalta. T. Kiss elvtárs, ha a tűzoltó zenekart valahol meghallotta játszani, azonnal ott termett, mint az afrikai oroszán vadász az oroszánbögésre és intézkedni próbált, neki volt igaza, mert

már említettem, hogy zenekarunknak játszási engedélye nem volt.

Én meg, hogy a törzs elvtárs idegeit megnyugtiassam, vasárnap délutánonként a zenekart próbát tartani átvittem a szövetkezet nagytermébe.

Igy éltünk nagy békességben.

Zenekarunkat a megye területén néhány járási tűzoltó versenyre is kölcsönkérték, de egyéb ünnepélyeken is résztvettek.

Ebben az évben a már leirt eseményeken kívül más említésre méltó nem volt. Tüzeset nem fordult elő.

1963 évben a megyei parancsnokságtól kaptunk egy 400/perc literes kismotorfecskeendőt. A kismotorfecskeendő kezelése és szerelése új feladatot adott. Mielőtt a kismotort megkaptuk, két elvtársunk résztvett Békéscsabán egy hetes tanfolyamon, ahol elsajátították a kezelés és szerelés tudományát. Ebben az évben a testület létszáma 32 fő volt. A rendes tennivalókon kívül semmi különösebb esemény nem fordult elő.

1964 április 4-én zenekarunk a község lakossága részére zenés ébresztőt tartott és utána részt vett a rendezett felszabadulási ünnepélyen.

A testület vezetősége megtartotta rendes ülését, melyen megtárgyalta az elkövetkezendő időbeni feladatokat és az előkészületeket a járási versenyre.

A medgyesbodzási "Egyetértés" Termelő Szövetkezet összes üzemegységénél ellenőrző szemlét tartottunk. Ezen a szemlén résztvett Nádra János üzemegységvezető is a tsz. megbízásából. A szemle eredményéről jegyzőkönyvet vettünk fel, melynek egy példányát átadtunk a tsz. vezetőségének és egy példányt pedig megküldtünk a járási tűzoltó parancsnokságnak.

Május 24-én a járási tűzoltóverseny Dombegyháza községben volt megtartva.

A versenyen egy férfi és egy ifjusági fiu rajjal vettünk részt 400/pl. kismotorfecskeendővel.

A férfi raj
a fiu raj

II. helyezést,
III. helyezést ért el.

A férfi raj 1.000 Forint, a fiu raj 400 Forint jutalomban részesült.

Ezen a versenyen zenekarunk is részt vett 14 fővel. A zenekar a megérkezés után a községben zenés ébresztőt tartott, mely ugy a község lakosságának, mint a versenyen résztvett elvtársaknak tetszett. A verseny igen jól meg volt rendezve.

A verseny befejezése után következett a díjak kiosztása. A já-

Járás tanács külön tárgyjutalomban részesített három medgyesbodzási tűzoltót, Majsai Mihály alhadnagyot, Szilágyi Antal hadnagyot és a harmadik jutalmazott én voltam. A tárgyjutalmak igen értékesek voltak.

Június 19-én a medgyesbodzási "Egyetértés" Tsz. Dózsa üzemegységében rendezett gyűlésen megelőző tűzrendészeti oktatást tartottam a mezőgazdasági termények tűzvédelméről. Az előadáshoz az 1/1963. /VII.5./ B.M. rendeletet használtam fel.

Ezen a gyűlésen 178 tsz. tag jelent meg.

Június 20-án a gábortelepi kulturházban tartott tsz. gyűlésen 107 tsz. tag jelent meg. A megjelentek mindkét gyűlésen jelenléti ívet irtak elá, igazolásául annak, hogy az előírt tűzrendészeti oktatásban részesültek.

Július 23-án hajnali 3 órakor jelentették, hogy ég a tsz. darálója. A daráló a volt Sebők testvérek malom egyik helyiségében volt elhelyezve. A többi helyiséget a tsz. gabonaraktárnak használta. Veszélyes és nagy kárt okozható tűznek mutatkozott.

Riasztottam a tűzoltó őrszobán levő aratás és cséplés idejére ott szolgálatot teljesítő tűzörséget. Egy kocsifecsckendővel és egy kocsira szerelt vizes lajttal vonultunk ki. A riasztás után telefonon, mely a tűzoltó őrszobában volt elhelyezve, kértem a medgyesegyházi önkéntesek és a mezőkovácsházi állami tűzoltóságok segítségét.

A medgyesegyházi önkéntesek igen gyorsan megérkeztek. Az elázott sáros uton alig tudtak bemászni. Mire a káreset színhelyére megérkeztek, a tüzet sikerült eloltani. A mezőkovácsházi állami tűzoltók is gyorsan jöttek, elébük a kövesutra küldtem eligazítót, hogy ne jöjjenek be, mert a tüzet eloltottuk. A kivonuló egységnek csak a parancsnoka jött ki a tüzeset színhelyére.

A tűz keletkezését villámcsapás okozta. A kár értéke 1.700 Ft volt.

Az oltási munkában kimagasló eredménnyel dolgoztak Abonyi Gáspár és Szilágyi Antal önkéntes hadnagy elvtársak.

Még eddig nem említettem, hogy a tűzkárok megállapításánál csak a teljesen elégett értékeket állítottuk be. Például ha egy öt méteres gerendából csak egy méter égett el, csak az elégett értéket számoltuk.

Ebben az évben még egy kis tüzesetünk volt Zsadány Bélánál az újtelepen, 100 Ft kárértékkel.

1965 évben Mezőhegyesen megrendezett járási tűzoltó bersenyven vetünk részt zenekarunkkal együtt. A versenyre egy férfi és egy fiú rajjal nevezünk be. Ez alkalommal elkerült bennünket a szerencse, mert a férfi raj V. a fiú raj VI. helyezést ért el. így díjazásban nem részesültünk.

Szeptember 5-én Medgyesbodzásán megtartottuk a már szokásos összevont gyakorlatot. A gyakorlaton megjelentek Medgyesegyháza és Pusztatötlaka önkéntes egységei. A résztvevők száma 34 fő volt.

Az ilyen összevont gyakorlatokon megjelentek a járási, vagy a megyei tűzoltóparancsnokságok képviselői is, de volt olyan eset is, hogy mindkét helyről jelen voltak. Ez a gyakorlat is jól sikerült.

Ezekén az összevont taktikai gyakorlatokon kellett bizonyítani az egységek felkészültségét és a kölcsönös segélynyújtás eredményességét.

Minden ilyen gyakorlaton a tűzoltás vezetője a rendező testület parancsnoka volt.

Elnézést kérek azért, hogy magamat talán túl sokat szerepeltettem, de ez nem öntömjeenezés akar lenni, hanem, mivel az eredményekben részt veszek, csak így tudom leírni. A testülettel együtt élet és együtt dolgozom.

Tüzeset vagy egyéb esemény a leírottakon kívül nem volt.

1966 évben végeztük rendszeresen a soronkövetkező munkákat, sem tüzeset, sem külön említésre méltó esemény nem történt.

1967 évben az előző évekhez hasonlóan kezdtük munkánkat. Arról eddig nem beszéltem, hogy minden évben elvégeztük a lakóházak és középületek tűzrendészeti ellenőrzését is. A lakóházak tulajdonosai, lakói nem mindenütt a legszivesebben fogadták az ellenőrzést, de a talált hiányosságokat a megadott határidőre általában teljesítették.

Ebben az évben már nem voltak gáztetős házak, a község területén.

Ebben az évben a járási tűzoltóverseny Kunágota községben volt megrendezve. Beneveztünk egy férfi és egy fiú rajjal és részt vett a versenyen zenekarunk is. A versenyben résztvett egységeink kis-motor szereléssel vettek részt.

A férfi raj

II. helyezést

a fiú raj

V. helyezést

ért el.

Május 14-án zenekarunk résztvett a gyulai járási tűzoltóversenyen, mely Sarkadon volt megrendezve. Jól végzett munkájukért a megyei parancsnok elvtárs dicséretét érdemelték ki. A zenekart magam is elkísértem.

Október 9-én délután 13 órakor az "Egyetértés" tsz. Szilbereisz üzemegységéből tüzet jeleztek.

A tűz az egyik szinben keletkezett, ahol napraforgó magot tisztítottak.

A káresethez kiérkezés után röviden megérkeztek a megyesegyházi önkéntesek is. Az egység parancsnoka, Tóth György százados elvtárs volt, mire a színhelyre érkeztek, mi már a tüzet eloltottuk.

Milyen jó is az ilyen szomszéd, akire mindig lehet biztosan számítani.

A tűz az épülettömb déli szélén keletkezett. Nagyon erős északi szél fújt és ez volt a szerencse, mert a tüzet kifelé hordta és nem az épülettömbre. Az elszóródott por és magháj, mindenütt égett, egészen a kövesutig.

Elégett 300 kg napraforgómag és 13 db zsák. A kár értéke 1.200 Forint volt.

A tüzet valószínű gondatlanul eldobott cigaretta okozta.

Amit most leírok, nem teljesen tüzoltó érdem, csak részben, de úgy érzem, hogy ez a rész minket illet.

1967 október 8-án a Vöröskereszt Megyei Szervezete Békéscsabán megyei versenyt rendezett.

Ezen a versenyen minden járásból részt vehetett egy-egy elsősegélynyújtásra kiképzett szakasz.

A szakaszok nőkből voltak szervezve, de a szakasz és rajparancsnokok lehettek férfiak is.

Igy került a szakaszba önkéntes tüzoltó is, a szakasz parancsnoka pedig én voltam.

Ebből kiindulva erőszakolokki egy kis tüzoltó érdemet.

Ez az elsősegélyt nyújtó szakasz már előző években is működött és a járási szervek megállapítása szerint elég jól.

Minden évben a tanfolyamok záróvizsgával fejeződtek be, melyeken a járási egészségügyi szervek vezetői is résztvettek.

A szakmai oktatásokat Dr. Tajti János községi orvos végezte, nagyon lelkiismeretesen, értékes előadásain a legapróbb részletekre is kitért.

Az alaki katonás kiképzést én tartottam. Aki olvassa irásomat mosolyog rajta, hogy milyen katonás kiképzési eredményt lehetett elérni nőekkel? A mosolygóknak szíves türelmüket kérem azzal, hogy várják meg az eredményt.

Igaz, hogy az egyenjogúság óta feleségeink és általában a nők, nem viselik a parancsot, de közérdekből nagyszerűen képesek teljesíteni.

A versenyre beérkező csapatok a békéscsabai KISz táborban gyülekeztek.

A gyakorlatok levezetésére a tábortól kb. egy kilométer távolságra kijelölt helyen került sor. A megjelent csapatok valamilyen formában polgárvédelmi egyenruhát viseltek.

A csapatokat a gyakorlat színhelyére szállítás előtt a felszerelési raktárhoz szállították, ahol megkapták a védőruhát, gázálarcot és az egyéb szükséges felszereléseket. A felszereléseket a helyszínen fel kellett venni, illetve a gépkocsin el kellett helyezni. Az időt már itt mérték és beszámolták a verseny eredményébe.

A verseny színhelyén a káreset parancsnoknak leadott jelentés után megkaptuk a feladatot.

Sugárszennyezett területen kellett a sérülteket elsősegélyben részesíteni és szükség szerint hordágyon a segélyhelyre szállítani.

A feltételezett sérültek ipari tanuló fiúk voltak, akiknek a nyakukba akasztott kartonon volt felírva a sérülés neve.

Az egység tagjai kettesével kutatták fel a sérülteket és részesítették elsősegélyben. Az ellenőrzést a bíráló bizottság tagjai végezték, akik orvosok és polgárvédelmi tisztek voltak. Ők pontozták a végzett munka szerint, itt is mérték az időt is. Délben finom sertéspörkölt ebéd volt.

Délután került sor az elméleti versenyre. A szakaszok külön-külön vonultak be egy terembe, ez is jelentésadással kezdődött. Volt izgulás, minden szakaszban. A versenyben hét szakasz vett részt. Ezek közül csak néhányat említek meg. Orosháza, Szarvas, Gyula. Az orosházi szakasz parancsnoka egy határőr százados volt. Ezeknek már otthon minden szükséges felszerelésük megvolt. Mennyivel nagyobb lehetőségük volt a felkészülésre, mint nekünk.

A versenyző szakaszokat külön-külön szállították a verseny színhelyére, egymás munkáját nem láthatták. Megemlítem, hogy a mi szakaszunkat elkísérték Dr. Vörös Áron, a járási tisztí főorvosunk, ifj. Bacsa János tanácselnök és Nagy István MSZMP titkárunk.

Az elméleti gyakorlatok befejezése után került sor az értékelésre és utána az eredményhirdetésre. Az eredményhirdetés után került sor a díjak kiosztására. A helyezések a következőképpen alakultak:

I. helyezett	Medgyesbodzás
II. "	Orosháza
III. "	Szarvas

A II. helyezettől hét pont előnyünk volt. Az elért eredmény örömet nem tudnám leírni. No kedves korábban mosolygó, mit szól az eredményhez?

1968 év február 18-án a testület vezetősége ülést tartott. Az ülésen megjelent vezetők: Csáki Kálmán, ifj. Bacsa János, Forgó István, Puruczka Zoltán és én, mint parancsnok. Valamennyien tiszteletos tagok. A vezetőség elkészítette a testület évi munkatervét.

katervét, mely meghatározta a testület tennivalóit.

Április hóban a megyei parancsnokságtól kaptam egy kéthetes beutalót, a galyatetői B.M. üdülőbe.

Május 4-én betöltöttem a 60 évet és az ÁFÉSZ-nél betöltött munkahelyemtől megváltam, nyugdíjba mentem.

Május 26-án Medgyesegyházán megtartott járási tűzoltó versenyen, nem nagy szerencsével vettünk részt. A férfi raj V., a fiu raj VI. helyezést ért el. Díjazásban nem részesültünk.

November 3-án életének 86. évében Szegeden elhunyt Löffler Ignác volt parancsnokunk. Emlékét megőrizzük.

November 28-án a járási tanács és a járási tűzoltó parancsnokság ellenőrizte a testület évi munkáját. Ezeket az ellenőrzéseket a járás területén minden testületnél megtartották. A vizsgálat tárgya kilenc szempont volt. A tűzoltószerek karbantartása, irattár rendbentartása, stb. Egy-egy szempont vizsgálata eredményére tíz pontot lehetett kapni.

December 13-án megtartott parancsnoki értekezleten került sor a testületek munkájának kiértékelésére. A mi testületünk kilencven pontot ért el és így járási elsők lettünk. A járási tanács ez alkalommal a testületnek 800 Ft-ot, nekem mint parancsnoknak 200 Ft jutalmat adott át.

December 29-én tartottuk meg rendes évi közgyűlésünket. Ezen a közgyűlésen megjelent Várhegyi Ferenc alezredes elvtárs megyei parancsnok is, aki a testületnek az Országos Tűzrendészeti Parancsnokság jutalmát adta át, 1.500 Ft-ot.

Ugyanez alkalommal a Termelőszövetkezet vezetősége és Pártszervezete 1.000 Ft jutalomban részesítette a testületet. Jóleső érzés volt munkánk elismerése.

Ebben az évben zenekarunk megszűnt működni, mert több tagja vidéken vállalt munkát és így összetartani őket nem tudtuk.

Tűzesetünk nem volt.

1969 január 7-én Palkó Ferenc Petőfi utca 42 szám alatti lakásán tűz keletkezett.

A tűzhöz kivonultunk és azt gyorsan el is oltottuk. Keletkezési ok a kéménybe beépített gerenda, a fűtőtesttől kigyulladt. A kár értéke 160 Ft volt. Ebben az évben más tűzesetünk nem volt.

Május 18-án Nagykamarás községben megrendezett járási tűzoltóversenyen vettünk részt. A szerencse nem kedvezett, mert férfi rajunk IV. helyezést, fiu rajunk XI. helyezést ért el, díjazásban nem részesültünk.

A díjkiosztás alkalmával a járási tanács jutalomban részesítette Zalánfi István törzsőrmestert, Puruczka Zoltán szakaszvezetőt és én is kaptam egy értékes tárgyat.

1970 február 3-án reggel 5 órakor kigyulladt a medgyesbodzási és pusztasótlakai "Egyetértés" tsz. Széchenyi utcai irodája. Kivonultunk és egy időben kértük a járási parancsnokság segítségét.

Amikor mi megjelentünk a káreset színhelyén, a folyosóról nyíló irodába: már csak úgy tudtunk behatolni, hogy előbb a lángokat levertük. Már akkor ennek az irodának a náddal bevont deszka mennyezete is égett.

A padláson 150 mázsa napraforgómag volt tárolva. A napraforgómagot zsákokba szedve a tsz. gépkocsijai biztonságos helyre szállították.

Az udvari kutban víz már alig volt és így a vízzel takarékoskodni kellett. Hideg északi szél fujt és esett a hó. Az oltási munkák irányítása itt nehezebb volt mint más tüzeknél, mert itt minden jelenlevő egyben gazda is volt.

Majd megérkezett az Állami tűzoltóság megfelelő vízkészlettel és a tüzet sikerült eloltani.

A tüzet az irodában elhelyezett olajkályha okozta. Meghibásodott az olajvezetéke és az olaj a tüztéren kívül is folyt.

A kár értéke 3.000 Ft volt. A tűz oltásában kitüntek Urbán János főtörzsőrmester és Sódar Gyula törzsőrmester önkéntes tűzoltók, kiket a tsz. vezetősége jutalomban részesített.

1970 április 3-án berendeltek a megyei tűzrendészeti parancsnokságra, ahol a megyei parancsnok elvtárs átadta a tűzrendészeti érem arany fokozatát.

Ugyanezen a napon este párttaggyűlésen megkaptam a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa Felszabadulási Emlék Érmét.

Április 26-án Battonyán megtartott járási tűzoltó versenyen vettünk részt, de díjazott eredményt nem értünk el.

November hónapban súlyos betegséggel az orosházi kórházba kerültem, ahol december 24-ig kezeltek. Ezalatt az idő alatt a kórházban meglátogattak Várhegyi Ferenc alezredes megyei parancsnok és Kiss alezredes orosházi parancsnok elvtársak. A megyei parancsnokságtól 800 Ft segélyt kaptam.

Meglátogattak a mezőkovácsházi járási tanács vezetői, községünk tanács és párt vezetői, valamint Fábrián Gábor tűzoltó százados, járási tűzoltóparancsnok is.

Ezek a látogatások jó hatással voltak rám, mert ki érzett belőlük a megbecsülés.

Ebben az évben már Baráth László alhadnagy helyettesített. Az én betegségetől függetlenül a tűzoltó munka rendesen ment.

Tüzeset, vagy egyéb említésre méltó esemény nem történt.

1971. év június 6-án Mezőkovácsházán megtartott járási versenyen férfi rajunk 400/pl. kismotorfecskenő szerelésben

II. helyezést ért el.

Az ifjusági rajt ebben az évben már az iskolai tűzoltó szakkör vezette. A kiképzésben mi segítséget adtunk.

Ezen a versenyen már csak mint vendég jelentem meg, Csáky Kálmán elvtárs vitt el saját gépkocsiján. A járási tanács így is megjutalmazott.

Ebben az évben tüzeset nem volt. A testületi élet rendes mederben folyt. A szükséges segítséget helyettesemnek, Baráth Lászlónak, ahogy egészségi állapotom megengedte, megadtam.

Az 1971 évi közgyűlés 1972 február 6-án lett megtartva. A közgyűlésen megjelentek a járási hivatal részéről Ujj János, az igazgatási osztály főelőadója a járási parancsnokság részéről Máté László százados, Baráth László beszámolt a testület négy évi munkájáról. A közgyűlés megválasztotta az új vezetőséget. Ezen a közgyűlésen előléptetések és szolgálati érmek lettek kiosztva.

1972 május 21-én a járási tűzoltóverseny Almáskamarás községben volt megtartva. A versenyen férfi rajunk 400/pl. kismotorral vettek részt 15-ös mezőnyben. VI. helyezést értek el, díjazásban nem részesültek.

Julius 15-én az "Egyetértés" tsz. területén tűz keletkezett. A learatott tarlón ottmaradt gáz égették. Ezen a területen volt egy nagy szalmakazal, melyet előzőleg körülszántottak, de az erős szél következtében a tűz átlegelt a szántáson és kigyulladt a kazal. Az oltásban résztvettek önkénteseink és a járási tűzoltóság. A tűzvizsgálat súlyos gondatlanságot állapított meg és a brigádvezetőt 600 Ft szabálysértési bírsággal sújtották.

Meg kell említenem, hogy a kismotorfecskenőt tüzekhez nem igen vittük ki, vízhiány miatt.

Augusztus 22-én a községi tanács végrehajtó bizottsága beszámoltatta a tűzoltóparancsnokot az eltelt 1972 évi időről, a testület működéséről. A beszámolót elkészítettem és előadtam. A végrehajtó bizottság a beszámolót elfogadta.

Szeptember 10-én Medgyesegyházán megtartott összevont taktikai

gyakorlaton vettünk részt. Egészségi állapotom megengedte, hogy az egységet magam vezettem. Ez volt utolsó nyilvános szereplésem. A gyakorlaton megjelent Fábián Gábor tűzoltó százados elvtárs járásirparancsnok is.

Szeptember 17-én a testület vezetősége ülést tartott. Értékelte a testület munkáját, meghatározta a községi költségvetésben biztosított összeg felhasználását és a további tannivalókat.

Az utóbbi években a tűzrendészeti célokra a községi tanács állította be a szükséges összegeket. Igaz az is, hogy a beállított összegekből a járási tanács költségvetési csoportja sokszor lelecsipkedett kisebb-nagyobb összegeket.

De attól függetlenül nem kellett külön pénzforrásokat keresnünk, mert a legszükségesebb biztosítva volt. Megszűntek a ruházati gondok is. Igaz az is, hogy a tűzoltó elvtársak igényei is megnöttek, mert a zsávolly ruhákat már nem szívesen vették fel még gyakorlatokra sem.

Ha összehasonlítjuk a múltat a jelennel csakakkor tudjuk értékelni igazán a jelent.

Azért jó néha visszapillantani a múltba, hogy ne felejtsük el hogy honnan indultunk és hol vagyunk ma.

1973 január 1 napjával átadtam a tűzoltóparancsnoki tisztséget Baráth Lászlónak. Igaz hogy már korábban is ő látta el. Ebben az évben említésre méltó különösebb esemény vagy tüzeset nem fordult elő.

December 16-án megtartott közgyűlésen az előadó megemlékezett a testület 40 éves fennállásáról. Ezen a közgyűlésen öt elvtárs jutalmazva lett, nyolcan pedig szolgálati érmet kaptak. Az alapító tagok közül még vagyunk hárman. Majsai Mihály alhadnagy 80 éves, Páfi Gábor százados 66 éves és én, szintén 66 éves.

Mi már úgy döntöttünk, hogy életünk végéig tagjai maradunk a testületnek, ha annak munkáján már nem is sokat lendítünk.

N É V J E G Y Z É K

a medgyesbodzási Önkéntes Tűzoltó Testület tagjairól 1973.I.1-én

Csuri Ferenc	szds.	ifj.Szabó Miklós	örm.
Csáky Kálmán	szds.	Megyeri István	örm.
Abonyi Gáspár	szds.	Tóth Lajos	szkv.
Pálfi Gábor	szds.	Szücs János	örm.
Majsai Mihály	hdgy.	Bozó Imre	örv.
Urbán János	ftörm.	Baráth László	hdgy.
Mezei András	ftörm.	Jepure János	to.
Buri Béla	törm.	Rojik József	to.
Sódar Gyula	törm.	Zalánfi István	törm.
Gecsei Lajos	örm.	Nagy István	hdgy.
Tóth Mihály	örm.	Zsadány Béla	szkv.
Zalánfi Pál	örm.	Román András	to.
Kovács László	törm.	ifj.Lajos Ferenc	to.
Kovács Mihály	törm.	Fodor Mihály	to.
Liszkai József	örm.	Szigetvári István	to.
Batki Fafael	örm.	Puruczka Zoltán	törm.
ifj.Bacsa János	fhdgy.	Dr.Sebők Pál	fhdgy.

Medgyesbodzás község lakossága az 1970 évi népszámlálás szerint 1981 fő.

Ha megnézzük a névjegyzéket, megállapíthatjuk, hogy a tagok nagy többsége rendfokozatot visel. Erről eszembe jut egy falusi monda, amit akkor használnak, ha valakit munkahelyén kitüntetnek, vagy magasabb állásba helyezik. Rangosodik, mint a falusi tűzoltó.

Akik ezt a kifejezést könnyelműen használják, nincsenek tisztában azzal, hogy a falusi tűzoltóknál is van az előléptetésre várakozási idő és tudási követelmény is. Vannak közöttünk érettségizettek és főiskolát végzettek is. A követelmény alól ők sem mentesek.

Csak egy példát hozok fel, helyesebben megtörtént esetet. 1964 évben Dombegyházán megrendezett járási tűzoltóversenyen, amikor verseny-rajunk az elméleti vizsgán megjelent, mint minden

rajnak egyenként be kellett diktálni a nevüket a vizsgáztató bizottság elnökének. Bemondja a nevét Dr. Sebők Pál is. Az elnök megjegyzi. Ne vicceljen. A válasz, komolyan beszélek. Majd a vizsgáztatás alkalmával Forgó István a következő kérdést kapta. Beszéljen a porralöltő kézi tűzoltókészülékről. A kérdésre remekül válaszol. Ismerteti a készülék töltetének összetételét és működését. Az elnök megkérdi tőle, hogy mi a maga foglalkozása. A válasz, tanár vagyok. Az elnök rámnéz és bölintok vissza. Láttam rajta, hogy meglepődött.

Igen akkor Dr. Sebők Pál, Forgó István és ifj. Bacsa János még sima vállalos kis szürke tűzoltók voltak. Azóta eltelt tíz év és ma már tiszti rendfokozatot viselnek. Jelenlegi munkakörük: Dr. Sebők Pál a medgyesbodzasi és pusztatollakai "Egyetértés" Tsz. elnökhelyettese, Forgó István tanár Kaszaperen iskolaigazgató, és ifj. Bacsa János Medgyesbodzás községi közös tanács elnöke.

Baráth László parancsnok, ha a névjegyzéket nézzük, megállapítjuk, hogy jól szervez, de azt is, hogy a testületet jól vezeti.

Magamról még annyit. Nehezen fogtam hozzá ehhez a munkához hogy leírjam a testület negyven éves múltját. De most már megkönnyebülve ezen is túl vagyok. Most már nincs is egyéb tennivalóm, mint szedegetni a gyógyszert, reumatikus fájdalmaim csillapítására.

F E L H A S Z N Á L T I R A T O K

Iktatókönyv

Eseménynapló

Foglalkozási napló

Személyi nyilvántartó

Felszerelési nyilvántartó

Verseny-oklevelek

Tüzeseti nyilvántartó

B.M. rendeletek.

T A R T A L O M

Évek	Oldal
1933 - 1939.	1 - 13
1940 - 1944.	14
1945 - 1949.	15 - 18
1950 - 1957.	19 - 20
1958 - 1960.	21 - 23
1961 - 1966.	24 - 27
1967 - 1970.	28 - 31
1971 - 1973.	32 - 36